

ВЕНЧАЊЕ У УСТАНКУ

Горачићи... Субота, 12. јул 1941. године. ..

Цео дан сви чланови КПЈ обилазе куће, убеђују сељаке, омладинце.

Око 18 часова почеше да се искупљају у дворишту испред школе и мога стана. Андрија Главоњић започе песму. Сви је прихватише. Огласи се и нека пушка. Читаво весеље! Као да се спремају у сватове, а не у борбу. Родитељи дошли да их испрате, али зебу знајући да неће бити лако да се голоруки боре против добро наоружаног непријатеља. Мајке грле синове. Супруге плачу.

— Куда ћете, децо? — пита једна старица.

— У борбу против окупатора — каже Андрија Главоњић.

Видеше да иде и учитељ Милисав Милошевић, мој вереник, па једна мајка рече:

— Лакше ми је кад и ти идеш. Брини о свима!

Поздравили смо се, а они загрљени, са песмом, одоше кроз мрак на планину Јелицу.

Паде ноћ. Свет се разиђе. Уђох у собу са неком неодређеном зебњом у мислима: докле ли су стигли, где треба да се сакупе, ко ће све доћи, шта ће им бити први задатак, да ли ће још ноћас прихватити борбу. . . Може бити и рањених. . . и мртвих. Да ли ћу их икад више видети?

И тако — целу ноћ.

Свањава. Устадох. Поспремих стан. Припремих одело и обућу за мене и мог Милисава, кога сви зову Мики. За данас смо заказали венчање. У 11 часова. Сваки час загледам његово тегет одело и црвену кравату> мој тегет костим са црвеном блузом. А превеза? Тражиће поп и то. Сетих се: имам велику црвену марамицу коју сам Микију спремила за рођендан. Пробам. Може. Доста је велика.

Око 10 часова стигоше мој отац и мајка, Будимир и Јованка Обреновић, са братом Жарком и снахом Мицом. Дотерали пиће и печење. Рачунају да направе свадбени ручак за прву кћерку.

Мој отац је у Чачку од Ратка Митровића сазнао да се окупљају борци на Јелици. Чим је дошао, као да је наслутио да младожења није ту.

— Где је Милисав?

— Па, ту је, сад ће доћи! — кажем — Отишао некуд послом.

— Реци ти мени да он већ није у шуми? Неки су из Чачка **ОПРИШИ** на Јелицу планину.

— Јесте — рекох — али ћути! Доћи ће.

Док смо ми разговарали, Мики је са осталим борцима носио пушку на Здрављаку, на Јелици. Око 10,30 часова он и наш кум Драган Вранић су оставили пушке и, по задатку Партије, похитали да на време стигну у Горачиће, где је поп Шолајић чекао да нас венча.

Брзо смо се спремили и кренули пешице до цркве. Поп је чекао.

Почео је чин венчања, хришћански.

— Молим превезу — каже поп.

Кум Драган Вранић пружа велику црвену марамицу. Поп поцрвене од беса.

Заврши се и тај чин. Попа, иако је то обичај, нисмо позвали на ручак. Ипак, он је за нама кренуо. Очекивао је жандарме, којима је јавио за наше венчање. Рекао им је да могу похватати комунисте. Али, жандарми нису дошли. Ко зна због чега?

Вратили смо се у стан. Ручали. Онда су Драган Вранић и Мики устали. Казали су да треба да се врате у чету.

Испратила сам их према Јелици. Поздравили смо се. Тада ми је кум рекао:

—• Довиђења, кумо! Ко зна докле ће нас револуције однети и да ли ћемо се икада више видети?

И одоше. . . Одзвањале су ми његове речи у глави. Понављала сам их махинално ко зна колико пута. Нисам могла да разумем. „Револуција. . . да ли ћемо се видети. . . докле ће нас однети“. Нисам могла да схватим, у том тренутку, те речи, али су **М** се оне дубоко урезале у памћење.

Заиста, његове речи биле су горка истина. Ми се више никада нисмо видели. Драган Вранић, диван друг, комуниста, опанчарски радник који ми је направио дивне опанке са петокракама уместо „пуљки“ (са задовољством сам их носила у време устанка кроз Горачиће и суседна села), издајом четника Чеда Вујовића из Граба, погинуо је на једној штали у суседном селу Рогачи у борби против жандарма. А његове речи сам касније схватила, када смо се борили не само са Немцима, већ и домаћим издајницима. Мики је преживео рат. Умро је после ослобођења. Поп Шолајић постао је издајник. Да би нам се осветио, касније сам сазнала, у матичну књигу венчаних није унео имена супружника — Илинке Обреновић и Милисаву Микију Милошевића. . .

ИЛИНКА ОБРЕНОВИЋ - МИЛОШЕВИЋ